
Térey János

VÉGAKARAT

„Óraművek szorgos percegése,
okafogyott időszámítás.
Akiikkel tegeződtem, mégsem voltak sehol,
mikor én közel a kötélhez.
Pedig én meg tudok hatódni bárkin.
A sánta galambon is Friedrichshainban.
Néma és süket tanúk.
Recept hozzá, olyan nincsen, hajtogatták,
hogya volt is, elkallódott a fiók alján
az a bűvös fiola.
Áttetsző falú üvegcsé,
holléte életfogytiglan feladvány,
tartalma kétes.”

„Jobb eltévedni benne, mint unatkozni
a peremén. Maga a mélyföld.”

„Ott hordoztam őket a bőröm alatt.
Megkináltak az ezerjővel,
azt hittem, alanyi jogon jár
az a korty, és hozzá az ostya.
Az, fiam, csak a grátisz,
azért is összeteheted a két kezed.
Belebolondítottak az ezerjőbe,
későn olvasták rám farkastörvényeiket.
A gyönyörök fája őmiattuk
maradt megszedetlen.
Ólomhadseregemet szekrénybe zárták,
tegeződtek velem, úgy hazudtak.”

„Jobb beléveszni, mint megszáritkozni
a partján. Ez az a mocsár.
Ebben lakik a vendégmarasztaló szörny,
oly igen ismerősek a csápjai.”

„Itt az idő, hogy kifüstöljem őket.
Mindenkit, aki miatt telefonom
néma volt a zordidőben,
ostorommal illetem.
Levegőzni indulok a zöldbe,
fürkészem az esti cirkulációt,

hátha fölbukkan valamelyik
hűtlen eb feje. Délben pedig, mikor
ruhát váltok és asztalomhoz ülök
megint ropogósan, megint jólvasaltan:
igazság által leszek erős.
Szép volt lenni páriának,
de most, hogy rám mosolyog a szerencse,
állom végtelenül
cinikus tekintetét.”

Bogdán László

ÁTIRATOK MÚZEUMA

A holló

Poe-hangulatok

Koszovóból jött a holló. Aknatútból, lángragyúló
házak közül, felrobbantott városokból véresen.
Ablakomon koppant csőre, mintha csőre volna töltve,
meredt reám elgyötörve, sebesülten, véresen.
Mit akarhat? – így tűnődtem. Gyere, egyél, kedvesem!
Kínálgattam kedvesen.

A csibehúst félretolta. Fölborzolódott a tolla.
A kölest csak csipegette, és vádolón rám meredt.
Hagyd abba az irodalmat!... Mögötte jöttek a holtak,
látatlan-fejetlen torzak, rángó törzsük rám meredt.
Mit akartok? – révedeztem. – Tálcán felszolgált fejek,
kosárban emberszemek?

Hagyd a verset – szólt a holló. – Rilke kinját, a leomló
termek mélyén Edgar Allant. Fuvolázhat Gadamer.
Semmit se tehet a szellem, gyilkolás és halál ellen,
legyőzhetetlen az ellen, menthetetlen leteper.
Nincs mit tenni, dac és remény verzlábakon illan el,
láthatatlan is perel.